DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
9. oktober 1997 *

I sag C-163/95,

angående en anmodning, som House of Lords i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Elsbeth Freifrau von Horn

mod

Kevin Cinnamond,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 21 i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Hellenske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1), og vedrørende fortolkningen af artikel 29 i konventionen af 26. maj 1989,

har

* Processprog: engelsk.

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne G. F. Mancini (refererende dommer), P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray og G. Hirsch,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Elsbeth Freifrau von Horn ved solicitors Forsyte, Saunders og Kerman

— Kevin Cinnamond ved Nicholas Forwood, QC, og barrister Peter Brunner for solicitor David Henshall

— Det Forenede Kongeriges regering ved Lindsey Nicoll, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget, bistået af barrister David Lloyd Jones

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 24. april 1996 er afgivet mundtlige indlæg af Kevin Cinnamond, af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. maj 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 25. maj 1995, indgået til Domstolen den 29. maj 1995, har House of Lords i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, forelagt to præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 21 i konventionen af 27. september 1968 (EFT 1978 L 304, s. 17, herefter »Bruxelles-konventionen«), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Hellenske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1) og ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1, herefter »San Sebastián-konventionen«), og om fortolkningen af artikel 29 i San Sebastián-konventionen.

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag mellem Elsbeth Freifrau von Horn, som har bopæl i Portugal, og Kevin Cinnamond, som har bopæl i Det Forenede Kongerige. Sagen angår Elsbeth Freifrau von Horn's krav om, at Kevin Cinnamond betaler hende et beløb, som er fremkommet ved salg af aktier i et ejendomsselskab til et selskab i Gibraltar.

3 Den 27. august 1991 anlagde Kevin Cinnamond sag mod Elsbeth Freifrau von Horn ved Tribunal de Circulo de Portimão, Portugal, med påstand om, at det blev fastslået, at han ikke var pligtig til at betale hende 600 000 UKL eller det tilsvarende beløb i ESC. Under sagen fremsatte Elsbeth Freifrau von Horn en modfordring til selvstændig dom, idet hun nedlagde påstand om, at det blev fastslået, at Kevin Cinnamond var pligtig til at betale hende 600 000 UKL, og om, at der blev udstedt betalingspålæg.

4 Den 9. november 1992 anlagde Elsbeth Freifrau von Horn ved stævning, som blev forkyndt for Kevin Cinnamond den 18. november 1992, sag ved High Court of Justice med påstand om betaling af et restbeløb på 600 000 UKL for salg af aktier, subsidiært om erstatning. Den 27. november 1992 gjorde Kevin Cinnamond indsigelse mod rettens kompetence. Den 5. marts 1993 blev der truffet bestemmelse om udsættelse af sagen. Den 21. april 1993 gav en dommer i High Court Elsbeth Freifrau von Horn medhold i kæremålet vedrørende kendelsen om udsættelse af sagen. Kevin Cinnamond appellerede denne afgørelse til Court of Appeal, som stadfæstede afgørelsen ved kendelse af 25. februar 1994. Den 19. juli 1994 gav House of Lords Kevin Cinnamond tilladelse til at appellere denne afgørelse til House of Lords.

5 Da House of Lords fandt, at sagen rejste spørgsmål om fortolkningen af Bruxelleskonventionen og San Sebastián-konventionen, har det udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»I et tilfælde, hvor

a) der verserer sager i to forskellige kontraherende stater, hvorunder der fremsættes krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, mellem de samme parter

b) den første sag blev anlagt i den kontraherende stat A, før Bruxelleskonventionen og/eller en tiltrædelseskonvention, der fandt anvendelse, trådte i kraft i denne stat

c) den anden sag er anlagt i den kontraherende stat B i overensstemmelse med artikel 2 i Bruxelles-konventionen, efter at Bruxelles-konventionen og/eller en tiltrædelseskonvention, der finder anvendelse, er trådt i kraft i både stat A og stat B,

og når henses til artikel 29, stk. 1, i San Sebastián-konventionen og de tilsvarende artikler i enhver anden tiltrædelseskonvention, der finder anvendelse, og til artikel 21 i Bruxelles-konventionen (som ændret) ønskes det oplyst:

1) om Bruxelles-konventionen (som ændret) og/eller en tiltrædelseskonvention, der finder anvendelse, opstiller regler, og i givet fald hvilke, om, hvorvidt sagen i stat B kan eller skal udsættes, eller retten skal erklære sig inkompetent på grund af den verserende sag i stat A?

og navnlig:

2) om den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, med henblik på afgørelsen af, om den skal erklære sig inkompetent eller udsætte sagen, skal eller kan foretage en prøvelse, og i givet fald hvilken, af det grundlag, hvorpå den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har erklæret sig kompetent?«

6 Med henblik på besvarelsen af disse spørgsmål, som må behandles under et, bemærkes indledningsvis, at Bruxelles-konventionens artikel 21, som ændret ved San Sebastián-konventionens artikel 8, har følgende ordlyd:

»Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige kontraherende stater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sin afgørelse, indtil denne rets kompetence er fastslået.

Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.«

7 Artikel 29 i San Sebastián-konventionen er affattet således:

»1. Konventionen af 1968 og protokollen af 1971, som ændret ved konventionen af 1978, ved konventionen af 1982 og ved nærværende konvention, finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt, efter at nærværende konvention er trådt i kraft i domsstaten, og, såfremt anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse eller af et officielt bekræftet dokument påberåbes, i den stat, begæringen er rettet til.

2. Retsafgørelser, som efter datoen for nærværende konventions ikrafttræden i forholdet mellem domsstaten og den stat, begæringen er rettet til, er truffet i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, skal dog anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i afsnit III i konventionen af 1968, som ændret ved konventionen af 1978, konventionen af 1982 og nærværende konvention, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med bestemmelserne i det ændrede afsnit II i konventionen af 1968 eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem domsstaten og den stat, begæringen er rettet til, da sagen blev anlagt.«

8 I medfør af artikel 32, stk. 2, er San Sebastián-konventionen trådt i kraft mellem Portugal og Det Forenede Kongerige den første dag i den tredje måned efter deponeringen af det sidste ratifikationsdokument, dvs. den 1. juli 1992.

9 Følgelig er den bestemmelse, som regulerer den tidsmæssige anvendelse af Bruxelles-konventionens artikel 21, bestemmelsen i San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 1. Det må imidlertid konstateres, at det ikke på grundlag af denne bestemmelse med sikkerhed kan fastslås, om reglerne i Bruxelles-konventionens artikel 21 vedrørende litispendens finder anvendelse i det tilfælde, hvor den første sag er anlagt i en kontraherende stat før datoen for San Sebastián-konventionens ikrafttræden, mens den anden sag er anlagt i en anden kontraherende stat efter

denne dato, eller om det må kræves, at begge sager er anlagt efter San Sebastián-konventionens ikrafttræden.

10 På den ene side bemærkes, at selv om artikel 21 findes i Bruxelles-konventionens afsnit II og er en af de regler, som er afgørende for kompetencen for den ret, ved hvilken sagen er anlagt, foreskriver den, at denne ret skal udsætte sin afgørelse og i givet fald erklære sig inkompetent på grund af, at der verserer en sag for en ret i en anden kontraherende stat. I modsætning til andre processuelle regler forudsætter den derfor nødvendigvis, at der tages hensyn til en anden sag, som kan være anlagt før eller efter konventionens ikrafttræden.

11 Når det i San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 1, angives, at Bruxelles-konventionen finder anvendelse på retssager, der er anlagt, efter at San Sebastián-konventionen er trådt i kraft, præciseres det imidlertid på ingen måde, om det i det tilfælde, der er omhandlet i Bruxelles-konventionens artikel 21 — hvor flere krav fremsættes for retterne i forskellige kontraherende stater — må kræves, at alle sagerne er anlagt efter ikrafttrædelsesdatoen, eller om det er tilstrækkeligt, at sagen for den ret, ved hvilken den sidst er anlagt, er det.

12 Ganske vist henviser størstedelen af de sproglige versioner af Bruxelles-konventionens artikel 21 til fremsættelsen af krav og synes derfor at antyde, at San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 1, skal fortolkes således, at artikel 21 kun skal anvendes, hvis alle kravene er fremsat efter konventionens ikrafttræden. Imidlertid omhandler den tyske version (»werden ... anhängig gemacht«) og den nederlandske version (»aanhangig zijn«) den situation, hvor sagen verserer, og berettiger derfor til at antage, at bestemmelsen i artikel 21 i medfør af artikel 29, stk. 1, finder anvendelse, når denne situation foreligger for den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, efter at San Sebastián-konventionen er trådt i kraft.

13 På den anden side kan de to fortolkninger, der er nævnt i præmis 9 i nærværende dom, også føre til resultater, der er lidet tilfredsstillende og i modstrid med

Bruxelles-konventionens formål, således som de fremgår af præamblen, og som navnlig er at lette den gensidige anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og at styrke retsbeskyttelsen for de i Fællesskabet bosiddende personer. Navnlig med hensyn til artikel 21 har Domstolen flere gange udtalt, at denne bestemmelse sammen med artikel 22 om indbyrdes sammenhængende krav, findes i konventionens afsnit II, afdeling 8, som af hensyn til en ordnet retspleje inden for Fællesskabet har til formål at undgå, at der verserer parallelle sager for retterne i forskellige kontraherende stater, og at der eventuelt træffes uforenelige afgørelser. Disse bestemmelser har således til formål så vidt muligt og straks fra begyndelsen at forhindre en situation som den, der er omhandlet i artikel 27, nr. 3, nemlig at en afgørelse ikke kan anerkendes, fordi den er uforenelig med en afgørelse mellem de samme parter truffet i den stat, som begæringen rettes til. (jf. dom af 8.12.1987, sag 144/86, Gubisch Maschinenfabrik, Sml. s. 4861, præmis 8, og af 27.6.1991, sag C-351/89, Overseas Union Insurance m.fl., Sml. I, s. 3317, præmis 16).

14 Den opfattelse, hvorefter artikel 21 finder anvendelse, når den sidst anlagte sag er anlagt efter den dato, hvor San Sebastián-konventionen trådte i kraft, selv om den første sag er anlagt før denne dato, kan føre til, at parterne i sagen ikke kan opnå en retsafgørelse, der kan fuldbyrdes i den kontraherende stat, hvor den sidst anlagte sag verserer. Den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, skal nemlig udsætte sin afgørelse og i givet fald erklære sig inkompetent på grund af, at der verserer en sag for en ret i en anden kontraherende stat, selv om det kan vise sig at være umuligt at anerkende og fuldbyrde den afgørelse, der træffes i den sidstnævnte sag, i den stat, begæringen rettes til. I medfør af San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 2, vil dette navnlig være tilfældet, hvis de kompetenceregler, retten i den kontraherende domsstat har anvendt, ikke er i overensstemmelse med Bruxelleskonventionens afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem domsstaten og den stat, begæringen er rettet til, da sagen blev anlagt.

15 Den modsatte opfattelse, hvorefter artikel 21 kun finder anvendelse, hvis begge sager er anlagt efter San Sebastián-konventionens ikrafttræden, fører til gengæld til, at begge sager fortsættes i de to kontraherende stater, i givet fald indtil der træffes to forskellige afgørelser. Såfremt afgørelserne er uforenelige, følger det af bestem-

melsen i Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, at ingen af dem kan anerkendes i den anden stat.

16 Under disse omstændigheder er det uomgængelig nødvendigt at fortolke San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 1, i lyset af konventionens opbygning og formål og i lyset af Bruxelles-konventionen.

17 Der må altså anlægges en fortolkning af bestemmelsen, som kan styrke retsbeskyttelsen for de i Fællesskabet bosiddende personer og lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af retsafgørelser, navnlig ved at modvirke risikoen for indbyrdes uforenelige afgørelser, som i henhold til Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, og artikel 34, stk. 2, bevirker, at anerkendelse og fuldbyrdelse skal nægtes (jf. dom af 11.1.1990, sag C-220/88, Dumez France og Tracoba, Sml. I, s. 49, præmis 18, og dommen i sagen Overseas Union Insurance m.fl., præmis 15).

18 I henhold til San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 2, skal retsafgørelser, som efter datoen for konventionens ikrafttræden er truffet i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, anerkendes og fuldbyrdes efter afsnit III i Bruxelles-konventionen, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med denne konventions afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem domsstaten og den stat, begæringen er rettet til, da sagen blev anlagt.

19 I så fald skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, derfor i henhold til artikel 21 på embeds vegne udsætte sin afgørelse, indtil kompetencen for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er fastslået, og — når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent — erklære sig inkompetent til fordel for denne. På den måde undgås det, at der træffes parallelle og potentielt modstridende afgørelser, der kan være til hinder for gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse.

20 Såfremt de kompetenceregler, der er anvendt af den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, ikke er i overensstemmelse med Bruxelles-konventionens afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem domsstaten og den stat, begæringen er rettet til, da sagen blev anlagt, kan rettens afgørelse derimod ikke anerkendes i den kontraherende stat, hvor den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, er beliggende.

21 I så fald skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, undlade at anvende artikel 21 og i stedet fortsætte sagens behandling. På den måde vil der kunne træffes en afgørelse i den kontraherende stat, hvor den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, er beliggende, og hvor en afgørelse truffet af den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, hverken vil kunne anerkendes eller fuldbyrdes. Desuden vil en afgørelse truffet af den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, kunne anerkendes og fuldbyrdes i den kontraherende stat, hvor den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er beliggende, men ganske vist på betingelse af, at den ikke er uforenelig med en afgørelse truffet i denne stat mellem de samme parter.

22 Det må endvidere pointeres, at hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, endnu ikke har taget stilling til, om den har kompetence, skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, som en midlertidig foranstaltning anvende Bruxelles-konventionens artikel 21 og udsætte sin afgørelse, idet sagen for denne ret dog kan fortsættes, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, erklærer sig inkompetent, eller hvis den anvendte kompetenceregel ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i Bruxelles-konventionens afsnit II eller i en konvention, som var gældende mellem domsstaten og den stat, begæringen er rettet til, da sagen blev anlagt.

23 Denne fortolkning fører ganske vist til, at retten i en kontraherende stat skal foretage en efterprøvelse af kompetencen for en ret i en anden kontraherende stat ud over de tilfælde, der udtrykkeligt er opregnet i Bruxelles-konventionens artikel 28 og artikel 34, stk. 2, skønt denne konvention — som Domstolen har anført i præmis 24 i dommen i sagen Overseas Union Insurance m.fl. — bortset fra begrænsede undtagelser ikke tillader en sådan efterprøvelse, men det forekommer berettiget at fravige dette princip i et tilfælde som det, der foreligger for den forelæggende ret.

24 For det første fremgår det af overgangsbestemmelsen i San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 2, at anvendelsen af konventionens bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser netop afhænger af kompetencegrundlaget for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt.

25 Dernæst skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, nøjes med at fastslå, om kompetencen for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er i overensstemmelse med bestemmelserne i Bruxelles-konventionen eller i en konvention indgået mellem de to berørte stater, som er fælles for begge retter, og som retterne i begge kontraherende stater kan fortolke med samme autoritet (jf. dommen i sagen Overseas Union Insurance m.fl., præmis 23). I det særlige tilfælde, hvor kompetencen for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, i henhold til Bruxelles-konventionens artikel 4 følger af den stats lovgivning, som gælder for denne ret — som i så fald ubestrideligt er bedre i stand til at træffe afgørelse om sin egen kompetence — skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, nøjes med at efterprøve, at betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse er opfyldt, dvs. at sagsøger har bopæl på en kontraherende stats område, og at sagsøgte ikke har bopæl på en kontraherende stats område. Den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, skal derfor ikke under nogen omstændigheder tage stilling til kompetencen for den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, på baggrund af den stats lovgivning, der gælder for sidstnævnte ret.

26 Endelig skal det understreges, at den ordning, der er beskrevet i det foregående, kun skal anvendes midlertidigt med det formål at løse de vanskeligheder, der følger af Bruxelles-konventionens ikrafttræden, og kun så længe der i en kontraherende stat verserer sager, der er anlagt før dens ikrafttræden. Der er altså ikke tale om en permanent tilsidesættelse af det i præmis 23 omtalte princip.

27 Følgelig må de forelagte spørgsmål besvares med, at San Sebastián-konventionens artikel 29, stk. 1, skal fortolkes således, at når krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter i to forskellige kontraherende stater, og den første sag er anlagt før den dato, hvor Bruxelles-konventionen trådte i kraft mellem disse stater, og den anden sag efter denne dato, skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, anvende Bruxelles-konventionens artikel 21, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har erklæret sig kompe-

tent på grundlag af en regel, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konventions afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem de to berørte stater, da sagen blev anlagt, og retten skal som en midlertidig foranstaltning anvende bestemmelsen, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, endnu ikke har taget stilling til, om den har kompetence. Derimod skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, ikke anvende Bruxelleskonventionens artikel 21, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har erklæret sig kompetent på grundlag af en regel, der ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konventions afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem de to stater, da sagen blev anlagt.

Sagens omkostninger

28 De udgifter, der er afholdt af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af House of Lords ved kendelse af 25. maj 1995, for ret:

Artikel 29, stk. 1, i konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse af konventionen om retternes kompe-

tence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal fortolkes således, at når krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter i to forskellige kontraherende stater, og den første sag er anlagt før den dato, hvor den nævnte konvention om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, trådte i kraft mellem disse stater, og den anden sag efter denne dato, skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, anvende sidstnævnte konventions artikel 21, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har erklæret sig kompetent på grundlag af en regel, der er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konventions afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem de to berørte stater, da sagen blev anlagt, og retten skal som en midlertidig foranstaltning anvende bestemmelsen, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, endnu ikke har taget stilling til, om den har kompetence. Derimod skal den ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt, ikke anvende artikel 21 i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, hvis den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har erklæret sig kompetent på grundlag af en regel, der ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konventions afsnit II eller med bestemmelserne i en konvention, som var gældende mellem de to stater, da sagen blev anlagt.

Ragnemalm Mancini Kapteyn

Murray Hirsch

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. oktober 1997.

R. Grass R. Ragnemalm

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling